

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 60.239 van 18 juni 1996
in de zaak A. 66.401/X-5955.**

In zake : Carl BARBIER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. D'HAENENS,
kantoor houdende te GENT,
Nederkouter 124

tegen :

1. het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van GENT,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. RIEDER,
kantoor houdende te GENT,
Maïssstraat 24,
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 14 november 1995 namens Carl BARBIER werd ingediend door zijn raadslieden P. VAN EECKHAUT en H. D'HAENENS, advocaten te Gent, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

1° het besluit van 28 maart 1995 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent waarbij verzoeker, verpleegassistent in het R.V.T. De Bijloke, met ingang van 1 april 1995, de tuchtstraf "terugzetting in graad" wordt opgelegd en waarbij als maatregel wordt opgelegd dat hij als verpleeghulp geen taken mag vervullen die betrekking hebben op de verzorging van patiënten en residenten;

2° het besluit van 13 september 1995 van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn waarbij de beslissing van 28 maart 1995 van de raad voor maatschappelijk welzijn wordt goedgekeurd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 april 1996, op welke datum de zaak is uitgesteld tot de terechtzitting van 6 mei 1996, datum waarop de zaak is uitgesteld tot de terechtzitting van 7 mei 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. D'HAENENS, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat S. KEMPENAIRE die, loco Advocaat H. RIEDER verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is in dienst van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Gent als verpleegassistent in het Rust- en Verzorgingstehuis (R.V.T.) "De Bijloke".

1.2. Met brief van 24 november 1994 wordt hij opgeroepen om, in het kader van een tuchtprocedure, te worden gehoord door de raad voor maatschappelijk welzijn over de volgende feiten :

"1. Op 8.11.1994 in de namiddag hebt U residente HOLSTEYN Alice mishandeld.

De getuigen, BAETSLE Hilde, verpleeghulpster, en EECKHOUT Marijke, verpleegster, hebben gezien dat U mevrouw Holsteyn hebt geslagen (klappen op het hoofd/aangezicht).

Mevr. THYSEBAERT, verpleegster, heeft verklaard dat U tegen genoemde residente meerdere malen gezegd hebt : 'ze hadden U moeten vergassen'.

2. Op 12.11.1994 bent U om 15u30 op de afdeling gekomen en U heeft zich met uw kinderen in de dienst-keuken opgehouden tot uw echtgenote de kinderen om 16u05 kwam ophalen.

Op 13.11.1994 kwam U om 15u40 op de dienst aan, terwijl het normale aanvangsuur 15u30 is.

Deze feiten werden vastgesteld door mevr. Micheline Gevaert".

1.3. Verzoeker wordt een eerste keer gehoord op 13 december 1994. Alsdan worden ook zeven getuigen gehoord, inbegrepen drie getuigen opgeroepen door de verdediging. Een tweede verhoor van verzoeker heeft plaats op 31 januari 1995. Door gerechtsdeurwaarder SCHEIR uit Gent worden, in het kader van de tuchtprocedure, op 28 februari 1995 "tegensprekelijke" vaststellingen gedaan in het R.V.T. De Bijloke.

1.4. Op 28 maart 1995 houdt de raad voor maatschappelijk welzijn de eerste tenlastelegging voor bewezen, de tweede voor onbewezen. Hij beslist dat verzoeker, met ingang van 1 april 1995, wordt teruggezet in de graad van verpleeghulpster, evenals dat verzoeker "onder geen enkel beding nog taken (zal) mogen

vervullen, die betrekking hebben op de verzorging van patiënten en residenten". De beslissing wordt aan verzoeker betekend met een brief van 30 maart 1995.

1.5. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent brengt op 20 april 1995 gunstig advies uit over de beslissing om verzoeker in de graad van verpleeghelfer terug te zetten.

1.6. De bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen keurt het besluit van 28 maart 1995 tot terugzetting in graad met een beslissing van 1 juni 1995 goed.

1.7. Bij besluit van 13 september 1995 wijst de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn verzoekers beroep tegen deze beslissing af en wordt de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 28 maart 1995 goedgekeurd. Het besluit wordt verzoeker meegedeeld met een brief van 18 september 1995.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel aanvoert dat de bestreden beslissingen niet of onvoldoende met redenen zijn omkleed (artikel 52 van de O.C.M.W.-wet juncto

artikel 305, § 3, van de nieuwe gemeentewet) : eerste onderdeel, doordat het bestuur zich niet heeft uitgesproken over het uitdrukkelijk aangevoerd gegeven dat een getuige à charge een door de verdediging opgeroepen getuige benaderd heeft; tweede onderdeel, doordat de overheid in gebreke is gebleven de nodige onderzoeksmaatregelen te treffen met betrekking tot de tenlastelegging van mishandeling en derde onderdeel, doordat de disciplinaire overheid zich niet heeft uitgesproken over het uitdrukkelijk aangevoerd gegeven dat de getuigen BAETSLE en EECKHOUT zonder reactie zijn gebleven op het moment van de door verzoeker beweerdelijk gepleegde laakbare handeling;

2.1.1.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn hierop antwoordt, onder meer, dat "vaststaat dat de beslissingen zowel feitelijk als juridisch werden gemotiveerd";

2.1.1.3. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap antwoordt dat door de raad voor maatschappelijk welzijn een uitgebreid onderzoek werd ingesteld en dat de tuchtoverheid of de toeziende overheid "niet verplicht zijn alle middelen van verdediging opgeworpen door de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar stuk voor stuk te beantwoorden";

2.1.1.4. Overwegende dat, naar luid van artikel 52 van de O.C.M.W.-wet juncto artikel 305, § 3, van de nieuwe gemeentewet, de beslissing waarbij de tuchtstraf wordt opgelegd "naar de vorm met redenen wordt omkleed"; dat deze formele motiveringsverplichting tot gevolg heeft dat in de beslissing van 28 maart 1995 zelf de overwegingen moeten worden vermeld die eraan ten grondslag liggen; dat niet verplicht is dat de argumenten van verzoeker tot in hun details werden weerlegd; dat in casu de bestreden beslissing gedragen wordt door een

motivering van niet minder dan acht bladzijden; dat verzoekers eerste middel niet ernstig is;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert dat het vermoeden van onschuld in zijn hoofd niet gerespecteerd is geworden; dat hij stelt dat diverse passussen uit het proces-verbaal van ondervraging van 13 december 1994 dit bewijzen;

2.1.2.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de door verzoeker aangehaalde feiten betwist die moeten bewijzen dat het vermoeden van onschuld werd geschaad; dat het daaraan toevoegt dat als een bepaald lid van de O.C.M.W.-raad vooringenomen was, verzoeker het had moeten wraken;

2.1.2.3. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap de mening is toegedaan "dat uit het door de raad gevoerde onderzoek duidelijk blijkt dat geen stellingname omtrent de schuld werd ingenomen voor de aangevochten beslissing";

2.1.2.4. Overwegende dat verzoeker niet aantoonde aan de hand bijvoorbeeld van het proces-verbaal van verhoor van 13 december 1994 dat jegens hem negatieve vooroordelen bestonden, onverenigbaar met het vereiste vermoeden van onschuld in zijn hoofd; dat verzoekers tweede middel niet ernstig is;

2.1.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert dat de aangenomen feiten onvoldoende bewezen zijn doordat : eerste onderdeel : met betrekking tot de beledigingen maar één getuigenverklaring voorligt, tegenbewijs in de praktijk onmogelijk is, de getuigenverklaring noch omstandig noch concreet is, een bijkomend onderzoek moest hebben plaatsgehad; tweede onderdeel : de klacht van mevr. TIJSEBAERT "uiteindelijk maar geuit" werd onder druk van W. DE MAESSCHALCK; derde

onderdeel : de tenlastelegging met betrekking tot de beledigende woorden "veel te algemeen" is en vierde onderdeel : gelet op de "discussie omtrent de materiële mogelijkheid in hoofde van de twee getuigen om de handelingen, ten laste gelegd aan verzoeker, de visu te constateren" de tuchtoverheid had dienen na te gaan : 1° "op welke plaats in de kwestieuze badkamer de twee 'getuigen' zich bevonden op het ogenblik dat zij 'getuige' waren van de 'mishandelingen' gepleegd door verzoeker" en 2° "op welke plaats in de kwestieuze kamer van Mevrouw HOLSTEYN zich de zetel bevond waarin zij gezeten had op het ogenblik dat zij 'mishandeld' werd";

2.1.3.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn opmerkt, onder meer, dat de beweringen van verzoeker feitelijke grond missen en dat hij niet aanduidt welke onderzoeksverrichtingen nog hadden moeten uitgevoerd worden;

2.1.3.3. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap meent "dat de raad de zorgvuldigheidsplicht wat de feitenvinding betreft in acht heeft genomen en de minister dit ook in zijn besluit heeft kunnen vaststellen";

2.1.3.4.1. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de getuigenis van Annemie TIJSEBAERT concreet, duidelijk en samenhangend is; dat niet blijkt dat directeur verpleging DE MAESSCHALCK op getuige TIJSEBAERT enige druk zou hebben uitgeoefend; dat precies om te onderzoeken of de getuigen BAETSLE en EECKHOUT daadwerkelijk hebben kunnen zien wat zij beweren gezien te hebben, een gerechtsdeurwaarder werd aangezocht om de nodige vaststellingen te doen; dat deze vaststellingen "tegensprekelijk" zijn gebeurd; dat dit betekent dat verzoeker en zijn raadsman de mogelijkheid hadden om, zo zij van oordeel waren dat de getuigenverklaringen niet met de werkelijkheid van hetgeen op 8 november 1994 gebeurde strookten, te vragen

dat bijkomende vaststellingen zouden worden gedaan; dat niet blijkt dat een dergelijk verzoek werd gedaan, laat staan dat het geweigerd werd; dat de tuchtoverheid derhalve redelijkerwijs kon menen dat geen nader onderzoek noodzakelijk was; dat verzoekers derde middel niet ernstig is;

2.1.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert dat de bestreden beslissingen de draagwijdte miskennen van de verklaringen door verzoeker gedaan naar aanleiding van het verhoor van 13 december 1994; dat hij in een eerste onderdeel stelt dat uit zijn verklaring dat hij mevrouw HOLSTEYN een keer een tik had gegeven, niet het plegen van "mishandelingen" mocht afgeleid worden; dat hij in een tweede onderdeel stelt dat hij nooit formeel uitgenodigd is om zijn verdediging te laten gelden met betrekking tot het geven van een tik op de handen van mevrouw HOLSTEYN;

2.1.4.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn antwoordt dat er geen wetsschending wordt aangeduid en dat de beslissing onder meer rekening houdt "met de getuigenverklaringen, de vaststellingen die zijn gebeurd";

2.1.4.3. Overwegende dat uit de bestreden beslissing van de O.C.M.W.-raad blijkt dat de tenlastelegging betreffende het toebrengen van slagen aan Mevrouw HOLSTEYN essentieel voor bewezen is gehouden op grond van de verklaringen van de getuigen BAETSLE en EECKHOUT; dat het correct is, zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld, dat verzoeker tijdens de hoorzitting van 13 december 1994 heeft toegegeven mevrouw HOLSTEYN "een keer een tik gegeven te hebben"; dat hij op de vraag van de voorzitter van de O.C.M.W.-raad : "U hebt dus niets gedaan : noch geslagen, noch om het even wat van de zaken die U ten laste worden gelegd ? Niks ?" antwoordde :

"Ik heb een keer een tik gegeven, dat is alles.
Dat geef(t) ik toe, de rest ... Ik ben nog zo
eerlijk van dat zeggen";

dat, aangezien een "tik" een (lichte) slag, klop of klap betekent, het geven van een tik een vorm is van het "toebrengen van slagen"; dat verzoeker het met deze redenering duidelijk eens is, aangezien hij, in antwoord op een vraag naar het toebrengen van "slagen" toegeeft dat hij een tik gaf; dat derhalve geen onjuiste gevolgtrekkingen uit verzoekers verklaring afgeleid zijn en het geven van een tik in de oorspronkelijke tenlastelegging begrepen is; dat verzoekers vierde middel niet ernstig is;

2.1.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel aanvoert dat de koppeling van de terugzetting in graad aan de omstandigheid dat hij als verpleeghelfer geen taken mag vervullen met betrekking tot de verzorging van patiënten en residenten, de perken van artikel 51 van de O.C.M.W.-wet juncto artikel 283 van de nieuwe gemeentewet te buiten gaat, dat een dergelijke sanctie, "als één en ondeelbaar opgelegd", dan ook onwettig en nietig is, dat een ordemaatregel slechts aan een tuchtstraf kan worden gekoppeld als hij geen disciplinair karakter heeft, dat in werkelijkheid de maatregel dat hij onder geen beding nog de patiënten en residenten mag verzorgen "niets meer of niets minder (...) dan een sanctie voor aangenomen schuldig gedrag in hoofde van verzoeker" is, dat men er bezwaarlijk "vanuit (kan) gaan dat de thans geïncrimineerde en als bewezen gehouden handelingen, zich de facto opnieuw zullen voordoen in de toekomst", dat door dan ook te beslissen dat hij in de toekomst - zonder tijdslimiet - geen enkele verzorgingstaak op welkdanige dienst ook van het O.C.M.W.-Gent nog mag uitoefenen, de O.C.M.W.-raad dan ook niet de goede werking van de dienst wenst te verzekeren, maar hem bijkomend te sanctioneren, dat dit hem meer dan nodig

schaadt opdat de dienst weer behoorlijk zou functioneren;

2.1.5.2. Overwegende dat het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn antwoordt dat verzoeker niet bewijst dat de maatregel in verband met de verzorging van patiënten en residenten alleen werd opgelegd om hem een nadeel toe te brengen, noch dat de maatregel hem meer nadeel berokkent dan het herstel van de orde vergt, dat het openbaar centrum voor maatschappelijk werk zich "niet (kan) veroorloven dat een personeelslid van wie bewezen werd dat hij brutaliteiten pleegt tegen weerloze slachtoffers nog in contact komt met die alsdan potentieel weerloze bejaarden";

2.1.5.3. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap antwoordt dat een ordemaatregel geen tuchtstraf wordt om de enkele reden dat hij gecombineerd wordt met een tuchtstraf;

2.1.5.4. Overwegende dat de O.C.M.W.-raad op 28 maart 1995 het volgende voorstel heeft aangenomen :

"1) Aan de h. C. BARBIER, verpleegassistent R.V.T. De Bijloke, de tuchtstraf 'terugzetting tot de graad van verpleeghulp' op te leggen m.i.v. 1.04.1995.

2) Dat de h. C. BARBIER in de uitoefening van zijn functie als verpleeghulp onder geen enkel beding nog taken mag vervullen, die betrekking hebben op de verzorging van patiënten en residenten. Deze maatregel zou gelden voor alle diensten en instellingen van het O.C.M.W.";

dat het weliswaar in principe mogelijk is een tuchtstraf én een ordemaatregel op te leggen in eenzelfde beslissing; dat voor dezelfde feiten slechts één tuchtstraf mag worden opgelegd en, gelet op artikel 51, eerste lid, van de O.C.M.W.-wet, die tuchtstraf door artikel 283 van de nieuwe gemeentewet moet voorzien zijn; dat een tuchtmaatregel wil doen boeten voor

schuldig gedrag en een ordemaatregel alleen maar de verstoring van de goede werking van de dienst wenst te beëindigen; dat de voorstellen om verzoeker in graad terug te zetten en om zijn taakaanwijzing te wijzigen niet onlosmakelijk verbonden waren en op verschillende motieven hadden dienen te steunen; dat de O.C.M.W.-raad er in één enkele stemming heeft over beslist; dat de raadsleden aldus niet de mogelijkheid hadden om over de twee voorstellen een afzonderlijk en verschillende stem uit te brengen; dat degene die alleen voorstander was van de terugzetting in graad en als zodanig ook stemde, derhalve ook automatisch stemde, vóór de gewijzigde dienstaanwijzing; dat het plausibel is dat de door de stemming van 28 maart 1995 goedgekeurde bijkomende bij wege van ordemaatregel opgelegde taakaanwijzing alleen maar de afgeleide is van de goedgekeurde terugzetting in graad, en als zodanig onrechtstreeks gesteund op overwegingen van disciplinaire aard; dat bijgevolg kan worden aangenomen dat de taakaanwijzing een tweede tuchtstraf is, tuchtstraf die echter niet opgesomd wordt in artikel 283 van de nieuwe gemeentewet en logischerwijs geen wettelijke grondslag heeft; dat verzoekers middel ernstig is in zoverre het ertoe strekt de onwetzigheid te bewijzen van zijn nieuwe taakaanwijzing;

2.1.6.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel aanvoert dat de bevoegdheid voor het voeren van een tuchtprocedure alleen de raad voor maatschappelijk welzijn toekomt; dat hiermee strijdig is -eerste onderdeel- een proces-verbaal van vaststelling dat werd opgesteld ten verzoeken van de rechtspersoon "Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn - Gent, afgekort O.C.M.W.-Gent", evenals -tweede onderdeel- het feit dat een gerechtsdeurwaarder, in het kader van "een tegenprekelijke vaststelling in het RVT De Bijloke" verklaringen van de getuigen EECKHOUT en BAETSLE heeft geacteerd en getoetst aan zijn materiële vaststelling

(schending van de artikelen 51 en 52 van de O.C.M.W.-wet in samenhang met artikel 287 van de nieuwe gemeentewet);

2.1.6.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn hierop antwoordt dat het proces-verbaal van vaststelling van 28 februari 1995 tegen-sprekelijk werd opgesteld en op geen enkel moment verzoeker of zijn raadsman deden gelden dat het proces-verbaal nietig zou zijn, dat de verklaringen van de getuigen BAETSLE en EECKHOUT door de gerechtsdeurwaarder werden genoteerd "niet meer dan logisch is", aangezien zij nu eenmaal dienden aan te geven waar ze zich bevonden op het ogenblik dat ze de feiten vaststelden;

2.1.6.3. Overwegende dat het administratief dossier onomstootbaar aantoont dat het proces-verbaal van 28 februari 1995 op instigatie van de raad voor maatschappelijk welzijn is opgemaakt; dat de taak van gerechtsdeurwaarder SCHEIR erin bestond opheldering te verschaffen over hetgeen verzoekers raadsman als volgt omschreef op de zitting van de raad voor maatschappelijk welzijn van 31 januari 1995 : "de ganse problematiek 'konden die personen, mevrouw BAETSLE, mevrouw EECKHOUT, de visu aanschouwen wat zij hier voorhouden, wat er gebeurd is ?'"; dat hij derhalve moest nagaan of hetgeen de getuigen beweerden materieel mogelijk was; dat hij daarvoor kennis moest hebben van hetgeen de getuigen beweerd hebben; dat men het de gerechtsdeurwaarder derhalve bezwaarlijk kan aanrekenen dat hij zich heeft laten inlichten 'desnoods door de getuigen zelf' over hun verklaringen aan de O.C.M.W.-raad van hetgeen ze hadden gezien; dat verzoekers zesde middel niet ernstig is;

2.1.7.1. Overwegende dat verzoeker als zevende middel aanvoert dat de vaststelling van 28 februari 1995 in het kader van de hangende tuchtprocedure geschiedde, die principieel "in raadkamer" verloopt, dat aan die behan-

deling achter gesloten deuren de aanwezigheid van de getuigen EECKHOUT, BAETSLE en de privé-chauffeur van de voorzitter van de O.C.M.W.-raad afbreuk deed;

2.1.7.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk antwoordt dat op het ogenblik van de vaststellingen er geen zitting was, dat het duidelijk om een onderzoeksmaatregel ging, dat als alles in geheime zitting diende te gebeuren, evenmin de gerechtsdeurwaarder aanwezig kon zijn;

2.1.7.3. Overwegende dat de vergaderingen van de raad voor maatschappelijk welzijn, gelet op artikel 31 van de O.C.M.W.-wet, in principe met gesloten deuren worden gehouden; dat artikel 52 van de O.C.M.W.-wet juncto artikel 306 van de nieuwe gemeentewet het personeelslid dat tuchtrechtelijk vervolgd wordt en voor de raad van maatschappelijk welzijn dient te verschijnen om te worden gehoord in zijn middelen van verdediging, het recht verleent om de openbaarheid van de hoorzitting te vragen; dat ook het getuigenverhoor in beginsel achter gesloten deuren plaatsheeft, behoudens indien de tuchtrechtelijk betichte om de openbaarheid vraagt en de tuchtraad daarmee instemt en dit overeenkomstig artikel 52 van de O.C.M.W.-wet juncto artikel 304 van de nieuwe gemeentewet; dat aan gerechtdeurwaarder SCHEIR gevraagd werd op 28 februari 1995 zekere vaststellingen te komen doen in het R.V.T. De Bijloke te Gent; dat niet blijkt dat de samenkomst die volgens zijn proces-verbaal alsdan plaatshad, een zitting van de raad voor maatschappelijk welzijn was; dat verzoekers zevende middel niet ernstig is;

2.1.8.1. Overwegende dat verzoeker als achtste middel aanvoert dat het proces-verbaal van vaststelling van 28 februari 1995 in wezen een proces-verbaal van verhoor uitmaakt, geen getrouwe weergave van de verklaringen bevat, geen onderscheid maakt tussen de verklaringen van

de ene en van de andere getuige, niet binnen de acht dagen werd meegedeeld en evenmin ter ondertekening werd aangeboden, hetgeen een schending is van artikel 52 van de O.C.M.W.-wet juncto artikel 303 van de nieuwe gemeentewet;

2.1.8.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn antwoordt : "het gaat om een proces-verbaal van vaststelling (...) en niet om een hoorzitting";

2.1.8.3. Overwegende dat uit de bespreking van het zesde en zevende middel volgt dat de mededelingen van de getuigen EECKHOUT en BAETSLE aan de gerechtsdeurwaarder niet kaderen binnen enig door hem of door de niet als zodanig verenigde raad voor maatschappelijk welzijn nieuw verhoor; dat, in zoverre het door verzoeker geschonden geachte artikel 303 van de nieuwe gemeentewet, dat strikt genomen het horen van het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid betreft, onverkort van toepassing is op het in artikel 304 van de nieuwe gemeentewet bedoelde getuigenverhoor, aangenomen dient te worden dat het proces-verbaal van 28 februari 1995 van gerechtsdeurwaarder SCHEIR geen dergelijk getuigenverhoor relateert; dat verzoekers achtste middel niet ernstig is;

2.1.9.1. Overwegende dat verzoeker als negende middel aanvoert dat de opgelegde straf geenszins in een redelijke verhouding staat tot de fouten, dat het bewijs daartoe "in het voorstel tot straf ligt zoals geformuleerd door de Voorzitter van de Raad; voorstel dat naderhand opgenomen werd", dat enkel een straf ex artikel 51 van de O.C.M.W.-wet juncto artikel 283 van de nieuwe gemeentewet kon worden opgelegd;

2.1.9.2. Overwegende dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn meent dat een terugzetting in

graad, gelet op de gepleegde feiten, een redelijke tuchtstraf is;

2.1.9.3. Overwegende dat volgens de Vlaamse Gemeenschap onmogelijk kan gesteld worden "dat terugzetting in graad te zwaar is voor de ten laste gelegde en voor bewezen gehouden feiten";

2.1.9.4. Overwegende dat het middel grotendeels samenvalt met het hierboven ernstig bevonden vijfde middel, zodat het niet moet worden onderzocht in de huidige stand van de rechtspleging;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker stelt dat hij door de terugzetting in graad ruim 10.000 frank netto per maand evenals twee jaar anciënniteitsverlies verliest, dat de verwachte weddeverhoging per 1 mei 1995 niet werd doorgevoerd, dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het feit zit dat hij hierdoor zijn levenswijze grondig moet veranderen, dat daarbij nog komt dat hij "voorlopig althans" uitgesloten wordt van nacht-, ploeg- en weekenddiensten, wat een onherstelbaar ernstig nadeel van 10.000 frank netto per maand impliceert, aangezien de verloren mogelijkheid tot nachtwerk nooit meer kan worden ingehaald, dat er tevens een moreel onherstelbaar nadeel is namelijk dat hij met de vinger gewezen wordt en geenszins als volwaardig medewerker beschouwd wordt;

2.2.2. Overwegende dat het Openbaar centrum voor maatschappelijk werk antwoordt dat een pecuniair nadeel slechts uitzonderlijk moeilijk te herstellen en ernstig is, namelijk wanneer verzoeker bewijst dat hij zijn financiële verplichtingen niet meer kan nakomen, dat in casu verzoeker niets bewijst, ook niet de hoegrootheid van het verschil in wedde, dat met betrekking tot het moreel nadeel, dit slechts tot schorsing aanleiding kan

geven wanneer vaststaat dat verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing het slachtoffer is van verdachtmakingen en insinuaties;

2.2.3. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap antwoordt dat artikel 2 van het bestreden raadsbesluit, namelijk de ordemaatregel, niet inhoudt of tot gevolg heeft dat verzoeker van nacht-, weekend- en ploegendienst wordt uitgesloten, dat in zoverre het moreel nadeel het gevolg is van de tuchtstraf, verzoeker in gebreke blijft het met gegevens te staven;

2.2.4.1. Overwegende dat, aangezien supra is gebleken dat geen enkel ernstig middel tegen de terugzetting in graad wordt aangevoerd, het door verzoeker ingeroepen nadeel enkel onderzocht wordt in zoverre het betrekking heeft op de door artikel 2 van de O.C.M.W.-raadsbeslissing opgelegde taakaanwijzing;

2.2.4.2. Overwegende, wat het financiële nadeel betreft, dat verzoeker verzuimt dit nadeel met de nodige stukken te bewijzen; dat het niet is omdat "de verloren mogelijkheid tot nachtwerk" niet meer kan worden "ingehaald", het hierdoor geleden financieel verlies niet meer zou kunnen worden goedge maakt; dat, waar hij stelt dat het financieel geleden nadeel zijn levenswijze grondig zal veranderen, hij niet verduidelijkt waarom dit het geval zou zijn; dat hij in dit verband geen gegevens mededeelt over het globale gezinsinkomen en de gezinslasten en welke wijzigingen zich concreet dreigen voor te doen; dat, wat het moreel nadeel betreft doordat hij met de vinger gewezen wordt, het niet plausibel is dat een schorsing van de nieuwe taakaanwijzing alleen, wijl de terugzetting in de graad van verpleeghelfer onderwijl uitwerking heeft, dit nadeel zal doen verdwijnen;

2.3. Overwegende dat uit het voorgaande gebleken is dat verzoeker weliswaar een ernstig middel aanvoert met betrekking tot de onwettigheid van zijn nieuwe taakaanwijzing; dat hij echter niet heeft aangetoond dat de onmiddellijk tenuitvoerlegging van deze nieuwe taakaanwijzing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat de vordering tot schorsing derhalve dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achttien juni 1900 zesennegentig,
door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.